

om Registreringen i sig selv er virksom eller anfægtelig. Heller ikke kan det nægtes, at Mærkebeskyttelsens accessoriske Karakter modsiger den Tanke, der hævder sig i stedse stigende Grad, at Mærkeretten skal tjene Bekæmpelsen af den illoyale Konkurrence“.

Paa de nordiske Konferencer, hvor Spørgsmaalet drøftedes indgaaende, enedes man om en Udtalelse om, at Hjemlandsregistrering ikke skulde kræves ved Registrering af Konventionsmærker uden for de Tilfælde, hvor „telle quelle“ Bestemmelsen i Art. 6 i Pariserkonventionen kom til Anvendelse.

Denne Udtalelse begrundedes med, at det ikke sjældent kunde forekomme, at en Næringsdrivende udelukkende havde Interesse i at faa et Mærke registreret i et eller andet fremmed Land, og at det i et saadant, Tilfælde medførte en unødigt Udgift for ham ogsaa at skulle skaffe sig Registrering i Hjemlandet. Den Sikkerhed mod Forsøg paa Misbrug, som man ønskede at opnaa gennem Kravet om Hjemlandsregistrering, var, i alt Fald naar der ingen Forundersøgelse fandt Sted, ganske ringe og opvejedes i hvert Fald af den Forenkling, der blev Følgen, naar det nævnte Krav bortfaldt.

Siden Afholdelsen af saavel Haagerkonferencen som de nordiske Konferencer er Pariserkonventionen imidlertid paa dette Punkt undergaaet yderligere Ændringer.

Ved den i London stedfundne Revision af Konventionen, blev der nemlig i dennes Art. 6, Afsnit B, Stk. 2 optaget følgende nye Bestemmelse:

„Varemærker skal i de andre Unionslande ikke kunne afslaas alene under Henviisning til, at de i Enkeltheder adskiller sig fra de i Hjemlandet beskyttede, naar disse Enkeltheder blot ikke forandrer Mærkernes destinktive Karakter og ej heller ændrer Mærkernes Identitet i Forhold til den i vedkommende Hjemland foretagne Registrering.“,

og som nyt Afsnit D tilføjet følgende:

„Naar et Varemærke er blevet forskriftsmæssig registreret først i Hjemlandet og derefter i et eller flere andre Unionslande, skal ethvert af de paa-gældende Mærker fra Registreringsdagen at regne betragtes som uafhængigt af Mærket i Hjemlandet, for saa vidt vedkommende Mærke er i Overensstemmelse med den nationale Lovgivning i de paa-gældende fremmede Lande.“

Ved Gennemførelsen af den førstnævnte af disse Bestemmelser er en af de i det foregaaende omtalte Ulemper ved det accessori-

ske Registreringssystem søgt afhjulpet, idet det herefter i nogen Grad vil være muligt for de Næringsdrivende at variere deres Mærker efter de forskellige Varemarkeders Behov, uden at det derfor af Hensyn til Registreringen i de forskellige Lande vil være nødvendigt at lade Mærkerne i alle de varierede Former registrere i Hjemlandet.

Ved sidstnævnte Konventionsændring synes den saakaldte „relative Uafhængighed“ af et Mærkes Hjemlandsregistrering fuldt gennemført. Efter den Affattelse, Konventionen herefter har faaet, vil det nemlig kun som Betingelse for en Registreringsforetagelse i et Unionsland kunne kræves, at det tilsvarende Mærke i Forvejen er registreret i Mærkeindehaverens Hjemland, hvorimod der senere ikke skal bestaa nogen Afhængighed mellem de to Mærker.

Hermed synes Kravet om Hjemlandsregistrering som Betingelse for Registrering i andre Unionslande — saaledes som af Professor Osterrieth fremhævet — at være indskrænket til en ren Formsag.

Naar hertil kommer, at man fra interesseret dansk Side ligeledes med Styrke har udtalt sig mod Kravet om Hjemlandsregistrering, og at adskillige Lande — hvoriblandt England — har givet Udtryk for samme Opfattelse, maa Tiden formentlig antages at være inde til nu ved Revisionen af den danske Varemærkelov at lade det nævnte Krav falde, idet man dog følgende almindelig international Skik i saadanne Forhold har indskrænket den nye Bestemmelser Anvendelse til kun at komme Næringsdrivende til gode, der er hjemmehørende i Stater, som gør tilsvarende Indrømmelser for her i Riget hjemmehørende.

I Overensstemmelse med ovenstaaende Betragtninger er 1. Stk. i § 14 formuleret som en almindelig Adgang for Udlændinge til under Forudsætning af, at Gensidighed foreligger, at faa registreret Varemærker her i Landet uden Hensyn til, om Mærket er registreret i vedkommende fremmede Stat, hvorimod Paragraffens 2. Stk. kommer til Anvendelse paa Næringsdrivende, der er hjemmehørende i Stater, der over for danske Varemærkeanmeldere opretholder Kravet om Hjemlandsregistrering. Næringsdrivende i saadanne Stater kan kun opnaa Registrering her af deres Varemærker, naar de ved Udskrift af Varemærkerregistret i deres Hjemland godtgør, at de har erholdt et tilsvarende Mærke registreret i deres eget Land. Med Hensyn til Tidspunktet for Indleveringen af denne Udskrift henvises til det under Bemærkningerne til nærværende Forslags § 3 anførte.